

Printed in Switzerland

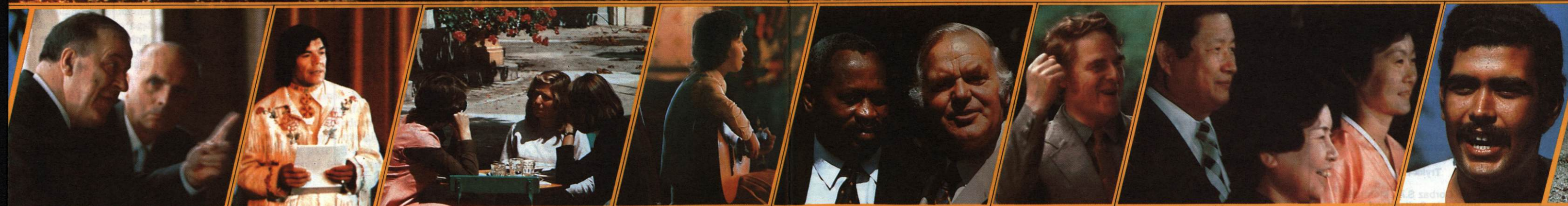
POSTBOKS 1243, VIKÅ, OSLO E

TRIBUNE DE CAUX

Ny Verden spesialnummer

24-01-009

Caux sommeren 1973

TRIBUNE DE CAUX

Et internasjonalt månedstidsskrift
 Utgiver : Réarmement Moral
 Frankrike : 68 Bd Flandrin, Paris 16^e
 Sveits : Case postale 3, 1211 Genève 20

NY VERDEN

Tidsskrift for Moralsk Opprustning,
 Oslo.

Nr. 10 - oktober 1973

SPESIALNUMMER

Norsk/dansk

Trykkes denne gang også på hollandsk,
 fransk, tysk, engelsk og spansk.

Ansvarlig redaktør :
 Jean-Jacques Odier.

Dette nummer er skrevet
 og produsert av :

Regula Borel, Marianne Brandt,
 Paul-Emile Dentan, Marianne Donner,
 Jean-Marc Duckert, Monika Flütsch,
 Marie-Françoise Girard,
 Catherine Guisan,
 Eva Riise Hanssen, Chris Hartnell,
 Regula Hirzel, Jean McAll,
 Daniel Mottu, Ken Noble, Jean-Jacques
 Odier, Andrew Stallybrass, Laurence
 Vogel.

Fotos :

John Austin, David Channer,
 Jan Franzone, Danielle Maillefer,
 Ajit Patel, Lars Rengfelt, Michael
 Rundell, Barry Watts, Terrence Blair,
 Marcel Grandy, Peter Mulder.

Administrasjon og distribusjon :

Nancy de Barrau, Jean Fiaux,
 Hélène Golay, Jacques Meyer,
 Marcel Seydoux.
 Editions, théâtre et films de Caux, S.A.

Trykk :

Imprimerie Corbaz S.A., Montreux.
 Printed in Switzerland

INNHold :

4-5 Nord-Irland (dansk)

Svensk Lappland

Wales

7 Streifflys

8-9 Mindre snakk, mere stillhet

10-11

Afrikanerne taler

14

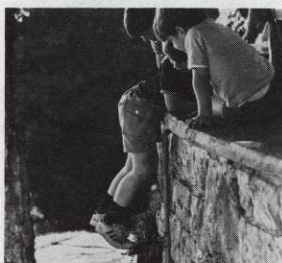
Fra slum til nye boliger
 for 300 000 (dansk)

15

Hvordan i all verden

16

Familien, samfunnet og vi

17

De kristne og verdensperspektivet (dansk)

18-19

Industrien og menneskene

20

Asia når våpnene tier

21

En historie fra Kypren (dansk)

22

Vår tids krav til skolen

En ny tid – et løfte og en pris

« All verdens folkeslag, både de små og de mektige, har gjort sine erfaringer med krig og konflikter. Menneskeheten trenger å komme et skritt videre. Et langt skritt. Og vi har fått et løfte om en ny tid — til en bestemt pris. » Slik åpnet invitasjonen til sommerens verdenskonferanser for Moralsk Opprustning i Caux, Sveits.

Aldri har menneskenes problemer vært mer infløkte. Ett blick på avisoverskriftene må overbevise enhver om nødvendigheten av en forandring — om at forandringene vil komme. Den forandring som kreves og behøves er noe mer enn litt puss og stell på status quo. Men de mer drastiske løsninger som er på moten for tiden, vil de være mer varig effektive ?

Aldri har vi hatt slike muligheter og midler til å løse hele klodens problemer i fellesskap — om vi bare hadde viljen. Talsmenn, eksperter og kommunikeer, alle kringkaster det samme behov : en ny ånd, en ny holdning, et nytt hjertelag.

Se i telefonkatalogen alle de eksperter som finnes på alle felter, uten dette ene. Hvor kan vi lære kunsten å forandre menneskenes karakter og motiver ? Hva er det vi mangler ?

« Vi kan utforske kommunikasjonens hemmelighet ved å lytte —

til Gud og til hverandre, » heter det videre i invitasjonen. Fra 67 land kom de, fra land som står i massemedienes søkelys hver dag og fra land som ofte glemmes av verden. Over 2600 mennesker fra alle profesjoner. De kom ikke som medlemmer av en bevegelse, men søkende i samme retning. Det som bandt dem sammen, var denne « kommunikasjonens hemmelighet », den enkle tanke og erfaring at Gud kan tale når mennesket lytter. Det er en hemmelighet som trengs mer enn noensinne, ettersom stadig mer frustrerende, håpløst flokete problemer tårner seg opp på konferansebordene. En liten stemme som bør tas alvorlig — mer enn noensinne — i larmen, oppstusset og motsetningene omkring disse problemene.

Hvis Gud kan tale til menneskene, må metoden være uhyre enkel, for mesteparten av menneskeslekten er enkle mennesker. Det er lite sannsynlig at Gud, som er glad i alle sine barn, skulle tale til dem på en måte som bare kan oppfattes av en intellektuell og utdannet elite.

Alle kan lære å være stille, å lytte til den stemmen som taler i vårt hjertes stillhet.

Alle kan betale prisen — som er lydighet.

Nordirland

«Jeg ønsker at møde min søns mordere»

En irsk mor, hvis søn blev myrdet af IRA, talte i Caux.

Jeg havde den store fordel i mit liv at min mor opdrog os til at se på døden som et eventyr. Så da min søn blev dræbt af IRA, var det muligt for mig at se dette i øjnene med hvad jeg næsten må kalde et forspring fremfor de fleste andre mennesker. Jeg havde virkelig ingen bitterhed.

Men hvad jeg ofte har følt dette sidste år, er et brændende ønske om at gå ind i Bogside for at møde de mænd, som ganske overlagt gjorde hvad de gjorde, og møde dem som medmennesker. De har stor energi, de har høje tanker, de har en enorm aktivitet, men i den forkerte retning. Dersom de blev anderledes, kunne de antagelig blive igangsatte i den retning, som Moralsk Oprustning viser os alle så klart. Og hvis det er Guds vilje, kunne kanskje dette hende en dag.

Det er en ting Nord-Irland måske kan lære os. Hvad der er sket der indenfor de sidste få år er kendt verden over. Begyndelsen af denne opstand var fredelig. Det startede med rettænkende mennesker som vidste, at der var et problem, og at dette måtte løses. Der var uretfærdighed og de så klart, at de ønskede at forandre dette. Men det, som begyndte fredeligt, blev hurtigt overtaget af internasjonale kræfter, som de ikke kendte og som de ikke kunne kontrollere.

Moralsk Oprustning arbejder for forandring på en anden måde — meget mere dybtgående, meget mere varig. I stedet for at forandre små uretfærdigheder i en del af verden, forandrer den de mennesker, som forårsager denne uretfærdighed. Dette går som en løbeild gennem hele samfundet istedet for at små former for uretfærdighed bliver rettet på en halv-retfærdig, en halv-voldelig og en halv-lovlig måde, som i sig selv fremkalder mere usikkerhed og åbner en dør for disse kræfter, som jeg taler om.

At bede for fred — «Kære Gud, send fred til Nord-Irland» — er ikke nok. Hvor mange flere liv vil blive ofret? Hvor mange flere mennesker vil blive invalider? Hvor mange flere familier vil blive offer for tragedier inden denne dato næste år?

Jeg beder om aktiv bøn: Forvandlet menneskelig karakter er råmaterialet for en ny verdensorden.

Lady Margaret McClausland fra Londonderry.

Svensk Lappland

Kunstens hender

Det er ikke nødvendig å forstå språket når Lars Pirak joiker. Du ser formelig for deg hvordan reinen han synger om, forsvinner i det fjerne.

Caux er fem dagsreiser fra fjellbjørka i Lappland. Men det merkes ikke på Lars og Astrid Pirak, de føler seg hjemme. Hele familien er med: barna Mikael, Elisabeth og Katarina tar del i det hele med liv og lyst. «Jeg må lære tysk,» forkynner 11-åringen til foreldrene. Skole-engelsken strekker ikke til i alle tilfelle!

Familien Pirak kommer fra Jokkmokk i Sverige, hvor Lars underviser ved samenes folkehøgskole, et kultursentrum. Han er grafiker og treskjærer. «Det politiske og menneskelige klima er hardt der oppe,» sier Lars.

Felles problemer

Det er mangt som gjør samene bitre. Tap av land som har vært deres gjennom århundrer, mangel på mulighet til å uttrykke seg overfor denne majoriteten som bestemmer.

De er på vei inn i verdens oppmerksomhet som en parallell til de amerikanske indianerne og deres skjebne. I den anledning planlegger forøvrig en gruppe indianere et besøk i svensk Lappland til våren.

«Det er sant at våre problemer ligner mange andres,» sier Astrid. «Her i Caux blir vi slått av at vi også kunne finne løsningsen sammen.»

Med seg i kufferten har ekteparet Pirak en fargefilm, *Konstens hender*, om Lars' arbeid og samenes miljø der oppe. Kamera-kunstneren Richard Tegström fra Luleå står for filmingen. Det tørre ordet *kultur* får liv gjennom filmen. Det er skjønnhet og stil over drakter og bruks-ting, menneskene har en slående ro og verdighet. Så langt fra å være avlegs, synes denne kulturen å ha nettopp det som resten av Europa har mistet.

«Frank Buchman ga oss samer en utfordring en gang,» forteller Lars. «Vi kunne vise verden hvordan menneskenes liv egentlig skulle være — hvis vi selv aksepterer og lever etter absolutte moralnormer.»

Han taler om grunnlaget for samenes livsstil. «Gud er i stillheten der oppe i fjellene.

Vårherre bruker tid til å skape blomstene, og kunsthåndverk krever tid, da gir det trygghet og glede til menneskene.

Presten Læstadius preket mot drukkenskap i forrige århundre, men også om kjærlighet mellom menneskene og tro på framtiden. Ved århundreskiftet ble sameorganisasjonene stiftet — på samme grunnlag.

Idag er det nødvendig å ha en målsetting for samekulturen i et videre perspektiv. Både for skole og kunst. Og vi må fri oss fra bitterheten. Det prøver jeg å uttrykke gjennom min kunst.

Jeg tror på en annen vei, fordi jeg har opplevet det: en gruvearbeider fra Kiruna ba oss samer om tilgivelse for sin svenske overlegenhet og arroganse.

Når vi begynner å forstå hverandre på medmenneskelig basis, er det håp.»

Ialt kom det ca. 350 skandinaver til Caux i sommerens løp. Et charterfly fra Oslo mellomlandet i Stockholm for å ta med seg folk fra Øst-Sverige og Finland. Fra Värmland gikk en buss et par dager senere. Og skandinavene satte sitt preg på konferansene. I kjøkken og spisesal, bak scenen og i møtene. Forklaringen er enkel: Caux ga dem alle en praktisk mulighet for å ta ansvar for en hel verden.

Samekunstneren Lars Pirak.

Wales

«Vi har fått ny tro på Wales' oppgave i verden.» Glyn James, bystyremedlem i Glamorgan og hans kone Hawys.

En enhet som frigjør

«Her har vi møtt hverandre på halvveien. Vi er blitt forstått, og jeg har mistet mine fordommer mot folk som bor i Wales uten å ha lært språket.»

Ordene kom fra Nesta Jones, 19 år gammel student i walisisk og sosiologi ved Bangor Universitet, overbevist medlem av Cymdeithas Yr Iaith Gymraeg (Det walisiske språkselskap). Hun uttrykte det som en delegasjon på 55 walisere var kommet til i Caux: at enhet mellom helt ulike folkeslag er mulig.

Her møtte waliserne nord-svenske samer, fransk-talende kanadiere fra Quebec, og nord-amerikanske indianere. De avla et besøk i de sveitsiske Jura-fjellene, hvor situasjonen er spent mellom de fransk- og tysk-talende. Der traff de både separatister og antiseparatister.

Delegasjonen omfattet noen unge medlemmer av Det walisiske språkselskap som nylig gikk til «direkte aksjon» for språksaken, medlemmer av både Plaid Cymru (Det walisiske nasjonalistpartiet) og Arbeiderpartiet, ikke-walisisk-talende walisere og englendere bosatt i Wales.

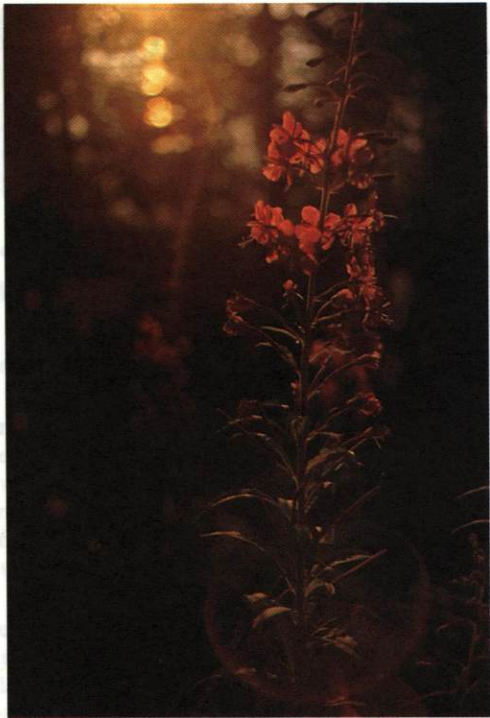
«Selv om min familie hart vært jordbrukere i Wales i 400 år, var det først her i Caux at jeg virkelig følte enhet med det walisiske folk,» sa en tidligere High Sheriff (ærespolitimester) i Radnorshire, Norman Green-Price. Jeg ønsker å be mine walisiske lands-

menn om tilgivelse for min arroganse og kulde.»

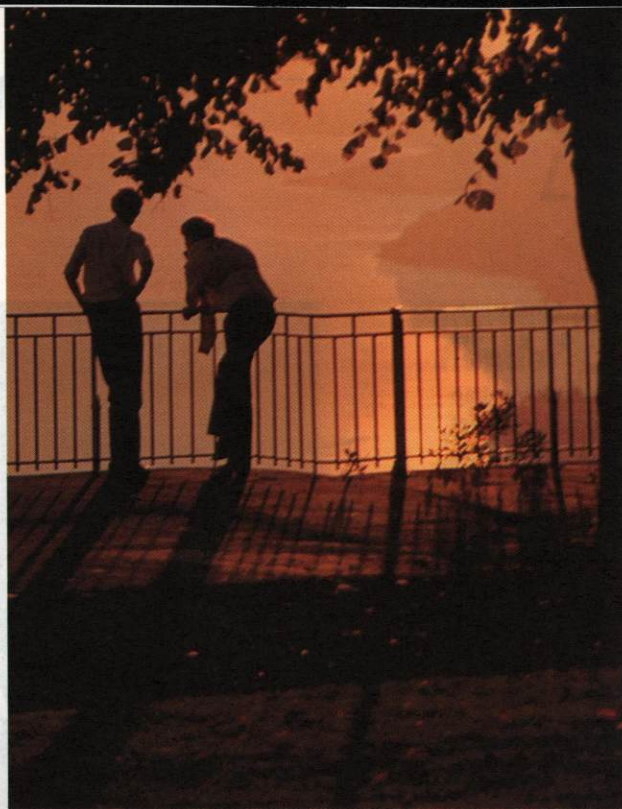
En hilsen kom fra presidenten i Plaid Cymru, Gwynfor Evans. Han nevner Wales' kristne arv, og hvordan landet bevarte troen gjennom «mørketiden» i Europa. «1500 år senere lever vår kristne sivilisasjon videre, riktignok noe maltraktert i de senere generasjoner. Derfor setter vi dypt pris på mennesker som vil leve kristendommen og bringe kristne sannheter til alle verdens-hjørner og til alle områder av menneskenes liv.»

En militant nasjonalist-student understreket hvor nødvendig det er for Wales å tenke videre enn til sine egne problemer. «Wales kunne spre disse ideene til andre gallske land: Irland, Skotland og Bretagne, og til det anglo-saksiske England,» sa han.

Glyn James, bystyremedlem i Glamorgan og parlaments-kandidat for Plaid Cymru, summerte opp walisernes opplevelser i Caux — på walisisk, oversatt av hans kone Hawys: «Her finnes en enhet som er så ekte at den kan bygge bro over enhver splittelse, og samtidig så fri at den oppmuntrer enhver personlige overbevisning. Vi har funnet en revolusjonær tanke her: at familier og samfunn kan søke og finne Guds ledelse. Dette forener og forandrer mennesker fra motstatt syn i en kamp for drastisk forandring i individer og samfunn. En ny ånd kan spres til verden.»

Nok tid ...

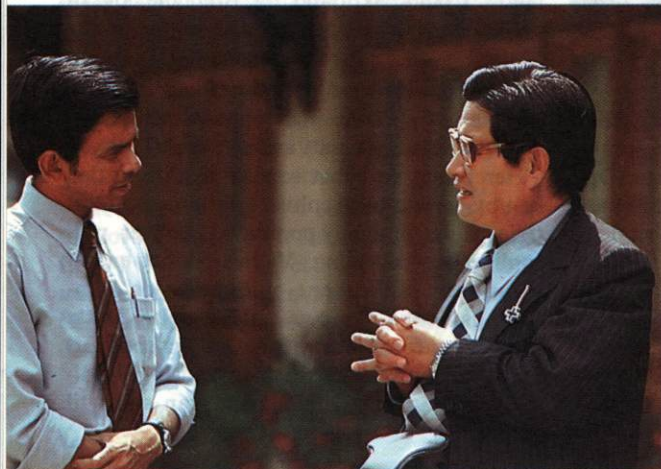
og nok rom ...

til å lytte ...

... og til å finne veien.

til andre ...

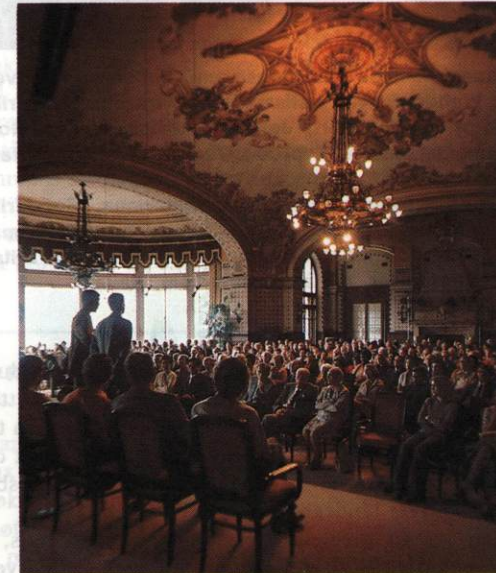
Streiflys

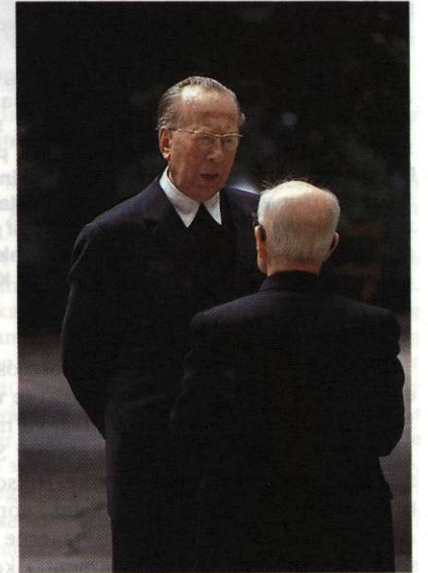
Don Cardinal, vise-president for Indianerforbundet i Alberta, var en av 60 kanadiere — indianere, engelsk — og fransk-talende — som kom til Caux i sommer.

«Hva bygger dere nå?» En scene i Chartres-katedralen, fra revyen G.B.

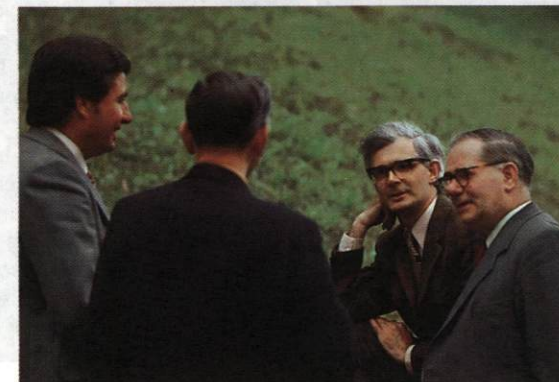
Den store møtesalen i Caux.

Kardinal Franz König, erkebiskop av Wien.

Parlamentarikere fra Asia, Afrika og Europa.

Lengst t.v.: Bill Taylor, fagforeningsmann fra Birmingham, sammen med Gerard Legoff fra den franske skipsindustrien.

Studentledere fra fem universiteter i Egypt. M. Mandour, studentformann ved Kairo Universitet, sa: «Å finne mennesker som arbeider for en moralsk opprustning av Europa, gir meg håp for verden.»

Stående (fra v. til h.): Dr. Peter Brugger, senator, Italia; stortingsmann Johannes Østtveit, Norge; Dr. Friedrich Beerman, Riksdagsmedlem, Vest-Tyskland; Walter Kanye, justisminister, Kwazulu, Sør-Afrika; Curnick Ndamse, parlamentsmedlem, Transkei, Sør-Afrika; Senator Ralph Vibert, Jersey; Patrick Wolrige Gordon, parlamentsmedlem, Storbritannia; Costas Christodoulides, parlamentsmedlem, Kypros; George Mesmin, parlamentsmedlem, Frankrike; Dr. Malcolm Mackay, tidligere marineminister, Australia.

Sittende (fra v. til h.): Solomon Lesolang, parlamentsmedlem, Bophuthatswana, Sør-Afrika; Chief Pilane, parlamentsmedlem, Bophuthatswana; Adolf Scheu, Riksdagsmedlem, Vest-Tyskland; R. Premadasa, parlamentsmedlem og innpisker for opposisjonen, Sri-Lanka; Constance Monks, parlamentsmedlem, Storbritannia; Professor Kullervo Rainio, Riksdagsmedlem, Finland; Dr. Karl Mitterdorfer, parlamentsmedlem, Italia.

«V i parlamentarikere må gjøre oss opp en mening om hvordan verden skal se ut i år 1980. Det vi unnlater å gjøre idag, vil merkes i morgendagens verden,» sa Adolf Scheu, sosialistisk medlem av den tyske Riksdagen, til en gruppe sveitsiske journalister i sommer. Adolf Scheu var en av initiativtagerne til en spesialkonferanse for parlamentarikere i Caux. Tretti av hans kolleger fra Asia, Afrika og Europa var til stede.

Prioritetene

« Samtidig forandrer verden seg så fort at det faktisk er umulig for oss politikere å følge med, » fortsatte Scheu. « Førtiåtte timer i hvert døgn ville ikke strekke til for alle de sakene som strømmer på. » Han tilføyet at Moralsk Opprustning hadde gitt ham et pluss som politiker, konfrontert som han også var med verdens økende og nesten uløselige problemer. Han hadde fått en øket mulighet til å sortere ut prioritetene: « En tid i stillhet hver morgen har lært meg å skjelne mellom mine egne impulser og ambisjoner, og det Gud vil at jeg skal gjøre. »

Blant de tema som ble diskutert under parlamentariker-konferansen var « Politikerens troverdighet », etter innledning av stortingsmann Johannes Østtveit fra Bø i Telemark, og « Privat livsførsel — offentlig moral », innledet av den sveitsiske senatoren Louis Guisan.

Ellers var det spesielle ved møtene — som Adolf Scheu uttrykte det — at « tretti parla-

mentarikere var sammen uten å produsere noen resolusjoner. At alle lærte å tie, lytte og være stille. » Det var utvilsomt grunnen til at samtalene var så direkte og åpne, og at disse politikerne utviklet mange vennskapsbånd over landegrensene.

Et medlem av det britiske underhus, Patrick Wolrige Gordon, uttrykte glede over at det var mange ikke-europeiske politikere tilstede, blant dem svarte ledere fra de sørafrikanske bantustan-statene. « Her har de gjort det klart for oss at de er lut lei av at vi i Europa diskuterer vår rolle i verden, og at vi for eksempel vil praktisere våre teorier ved å trekke våre kapital-investeringer ut av Sør-Afrika for å prøve å tvinge fram en forandring i den sør-afrikanske regjeringens holdning. De er lei av at europeerne diskuterer en slik politikk — til deres beste — uten å konsultere dem i det hele tatt.

Utvidet perspektiv

Vi har alle begynt å forstå at en del av Europas oppgave i verden er å spørre andre hva vår rolle bør være, istedet for å anse våre egne synspunkter som de viktigste! »

Et annet britisk Underhus-medlem, Constance Monks, sa at konferansen hadde hjulpet henne til å forstå at « ikke alle problemer er samlet i Storbritannia ».

« Denne utvidelsen av mitt perspektiv er den viktigste erfaring jeg har fått med meg fra Caux, » sa Karl Mitterdorfer, som representerer den tysktalende minoritet i parla-

mentet i Rom (Sør-Tyrol). Han kom til Caux for første gang i 1967 med en sør-tyrolsk delegasjon. « Jeg forsto den gangen at en løsning av tilsynelatende små problemer ikke alltid er uten betydning: det kan føre til at langt større problemer også blir løst. Dette ga meg styrke til å se vår konfliktsituasjon i en annen synsvinkel, og behandle den annerledes. Det var slett ikke enkelt. Mangfoldige års bitterhet hadde satt seg fast i sør-tyrolernes hjerter. Men anstrengelsene bar brukt. Nå er jeg i stand til å gå mer aktivt inn for å løse andre problemer, spesielt i europeisk sammenheng. »

Et nytt ideal

Karl Mitterdorfer, som også representerer Italia i Europa-parlamentet i Strasbourg, ledet et livlig møte om Europa. « Nasjonalismen, denne kollektive selvisheten som ikke må forveksles med nasjonalfølelse, må overvinnes, » sa han. « Europa eksporterte i sin tid nasjonalisme til alle verdenshjørner. Nå kunne vi demonstrere hvordan nasjonale grenser kan overstiges.

« Vår største feil idag er antagelig at vi har begrenset oss til de økonomiske realiteter i dannelsen av et nytt Europa, uten å gi ungdommen et forståelig europeisk ideal og et syn for våre nye plikter i verden. Det som først talt meg i Caux, var fornemmelsen av at de unge her ble gitt et ideal som de hadde mistet », konkluderte Mitterdorfer.

Mindre snakk, mere stillhet

Lise Girardin, parlamentsmedlem i Sveits, samtale med George Mesmin, fransk parlamentsmedlem.

Meninger utveksles, mellom parlamentarikerne og noen av de unge i konferansen.

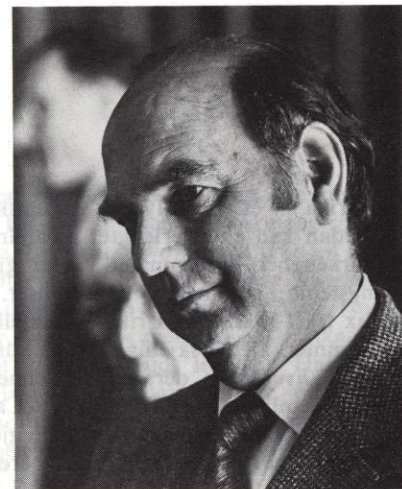

Ved siden av sine spesialmøter tok parlamentarikerne del i konferansens øvrige virksomhet. De hadde mange samtaler med de unge som var tilstede, over måltidene og i diverse livlige møter. R. Premadasa, medlem av parlamentet i Sri Lanka (Ceylon), uttrykte spesiell glede over disse kontaktene. Han fortalte om de mange tusen unge studenter og arbeidere som har sittet fengslet i Sri Lanka siden den mislykkede revolusjonen i 1971. « Det har betydd mye for meg å bli bedre kjent med dere unge og begynne å forstå mer av hva dere tenker og føler. Ungdommens kampglød er en utfordring til oss politikere. Jeg har også satt stor pris på at vi for en gangs skyld kunne snakke sammen uten konstante og sårende angrep. »

En ny leder?

Parlamentarikerne ønsker å møtes igjen i Caux til neste år, og planlegger dessuten besøk i noen av verdens 'kriseområder', for å møte og arbeide sammen med kolleger som bor på stedet.

« Det er et velkjent fenomen i krisetider at mange mennesker lengter etter en ny, stor leder, » konkluderte en av parlamentarikerne. « Men det er mulig at det verden har større behov for akkurat nå, er et større antall vanlige politikere som er villige til å stille seg selv under Guds ledelse. »

Dr. Malcolm Mackay, tidligere marineminister i Australia:

Vi må finne de statsmenn, spesielt av den yngre garde, som kan trenes og utrustes for en ny tid. Det som trengs er personer som selv har funnet et nytt livsgunnlag, og enda viktigere — som kan kunsten å gi det videre til andre. Som kan lytte til den indre stemmen — Gud, og lære andre å lytte. Som har overvunnet frykt og hat, og som ikke faller for besnærende fristelser uansett hvilket press de settes under. Personer som våger å si nei til selvisheten i alle dens former, uansett hvor naturlige og vanlige de måtte synes. Fremfor alt, personer som har tro, håp og kjærlighet. Som ikke gir etter for fortvilelse eller motløshet. Slike ledere kan gi nytt håp til demokratiet.

En hilsen til parlamentariker-konferansen i Caux fra den vest-tyske forbundskansleren, Willy Brandt:

Vi vet hvordan vi hver eneste dag i vårt politiske arbeid konfronteres med moralske konflikter og valg som ikke kan møtes med forenklede eller høyt-svevende formler.

Men alle som driver politikk for å tjene menneskene — og ikke ut fra abstrakte ønskedrømmer — bør kunne enes om en ting: Også i en motstander må man evne å se den verdighet og frihet som i seg selv er en forutsetning for friheten.

Afrikanerne taler

Sør-Afrika — et varsel-lys på verdenskartet. Hvordan kan en etterlengtet forandring bli til virkelighet? Spørsmålet var et gjennomgangstema i sommerens konferanser.

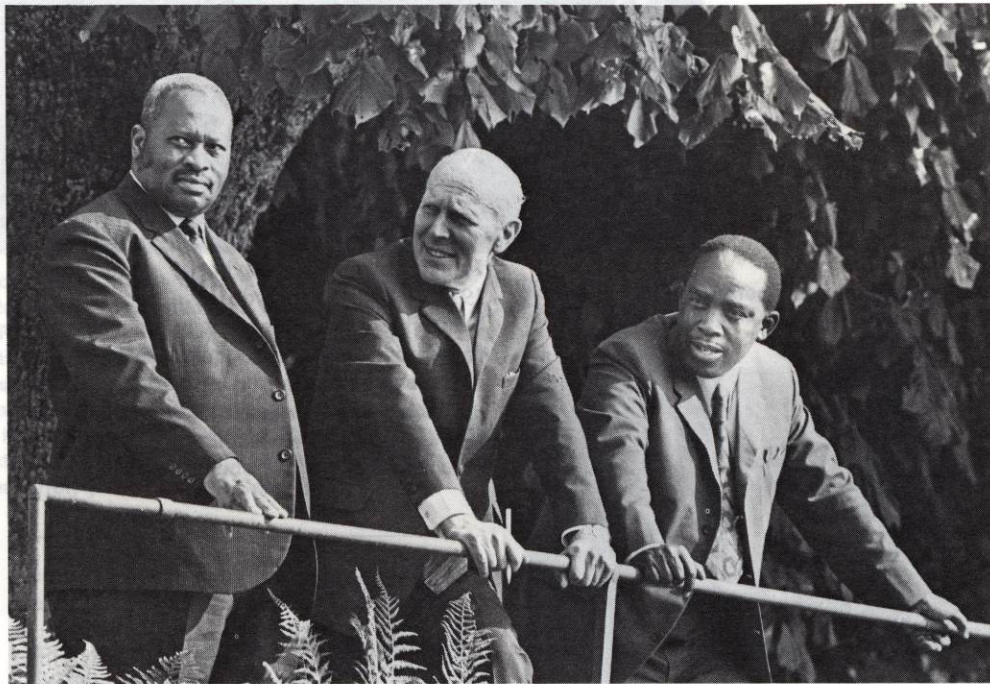
I Caux traff man Sør-Afrikas forskjellige raser i sommer. De forskjellige rasene kunne også treffe hverandre der, en sjeldenhet i deres eget hjemland. Men fremfor alt: Caux var en platform der afrikanerne kunne gjøre sine stemmer hørt i spørsmål som berørte dem selv direkte.

Svarte ledere fra de ny-dannede Bantu-statene talte. Walter Kanye, justisminister i Kwazulu (4 millioner innbyggere) representerte regjeringssjefen Chief Buthelezi, som er den best kjente av Sør-Afrikas svarte ledere. Han anklaget « enkelte europeere » for å presse igjennom en tilbaketrekking av industri og investeringer fra Sør-Afrika — uten å konsultere afrikanerne selv. « De har ikke rådspurt dem de tror de skal hjelpe på denne måten, nemlig oss. » « Våre utenlandske velgjørere anklager stadig den sør-Afrikanske sentral-regjeringen for å handle uten å konsultere oss, hvilket er helt sant. Men snart svømmer de selv i den samme dammen. Å bedre forholdene for de svarte og gjøre bantu-statene levedyktige, er det som mest effektivt vil gjøre slutt på apartheid. Vi er ikke bundet til volds-prinsippet. Vi ønsker resultater ved hjelp av konsultering, og vi tror at konsultering kan være effektivt når det foreligger en reell forandring i menneskenes holdning. »

En tilbaketrekking av investeringer vil føre til svart arbeidsløshet, uro og voldsbruk, mente Walter Kanye, « og det er først og fremst vi som kommer til å lide for det. » « Vi har prøvd mange ting for å bedre forholdene for de svarte, » fortsatte han. « Nå tror vi at vi har funnet den rette framgangs-måten i Moralsk Opprustning. Hvis vi ikke forklarer dette for dere, er vi redde for at den hjelpen dere yder, kan komme til å bomme stygt. »

Skjerpe våre fienders våpen

Andre svarte ledere understreket sin bekymring over hvordan behandlingen av deres problemer blir avgjort « i salongene i Europa ». Curnick Ndamse, medlem av nasjonalforsamlingen i Transkei, tilføyet at de svarte « ikke står tilbake for noen ». « Men truslene om å drive de hvite på sjøen kommer bare til å gjøre dem mer oppsatt på å

Fra v. til h.: Walter Kanye, justisminister i Kwazulu, Bremer Hofmeyr, Johannesburg og Curnick Ndamse, parlamentsmedlem, Transkei.

fortsette kampen. Vi er fast besluttet på å vinne vår rett. » Han sluttet seg til det som var blitt sagt om behovet for en forandring i menneskenes motiver, og fortsatte: « De som ønsker å hjelpe oss — men uten en slik ånd — vil bare skjerpe våre fienders våpen, og Sør-Afrika vil være dømt til vold og ufred i årevis framover. » « Vi kom til Caux i grevens tid, » føyet han til. « Vi var på vei inn i en større krise. »

Fru Ndamse, som leder en kvinneorganisasjon i Transkei, oppfordret de hvite til å hjelpe de svarte med å « gjenoppdage seg selv ». « Ikke på en paternalistisk måte, men som likemenn, som medmennesker. Hudfargen, som Vårherre skapte for verdens skjønn-

hets skyld, må ikke bli et hinder for framgang, en snublesten i byggingen av et nytt samfunn. »

Et tysk parlamentsmedlem ba om ordet. Han innrømmet at han hadde vært for overfladisk i sin vurdering av Sør-Afrika, og at han selv hadde gått inn for en stans i investeringene i visse afrikanske land. « Det var galt av oss at vi ikke undersøkte hva de svarte mente om saken, » sa han. « Men hvordan kan vi gi den rette slags utviklingshjelp nå ? »

En hvit jordbruker-kone sa at hun ville reise hjem og leve for én ting: « Å gi videre det helbredende budskapet vi har funnet her. Vi er blitt helt klar over at det bare er en ting for oss å gjøre: å akseptere ansvaret for det

Sør-Afrika står for i verden — at vi hvite ikke har levet kjernen i vår kristendom, som jeg vet er verdens eneste håp. »

William Page, en direktør fra Johannesburg, understreket behovet for en forandring i de hvites holdning. « Så lenge der et én arrogant hvit mann igjen i Afrika eller i verden, er det min beslutning å akseptere ansvaret for mitt folks synder, og be om tilgivelse. Vi tenker alltid at vi ikke er så ille som resten av verden vil ha det til. Men det som brenner i meg her, er erkjennelsen av hva mitt folk har gjort. Vi trenger å føle en nasjonal anger som kan sette oss fri til å ta opp vår oppgave i Afrika. »

En svart sør-afrikaner så det slik: « Den hvite mann har gjort svært mye galt, og trenger å gjøre godt igjen alt det vonde han har forårsaket bakover i historien. Men, » føyet hun til, « han har også behov for mitt åpne hjerte; det må være stort nok til å akseptere ham, tilgi ham og gå videre sammen med ham. For det er krefter som utnytter dette hatet. Vi trenger også å bli annerledes. »

Sannheten like ut

Probleme i det uavhengige Afrika ble demonstrert med tildels brutal ærlighet i et skuespill skrevet av en rektor fra Kenya: « Afrika ». Stykket behandler ikke bare korupsjonen som paralyserer administrasjon og departementer, men også den hensynsløse manipulasjonen fra utenlandske forretnings-folks side, og enkelte afrikaneres tørst etter « hurtig rikdom » — etter mønster av tidligere hvite herrer.

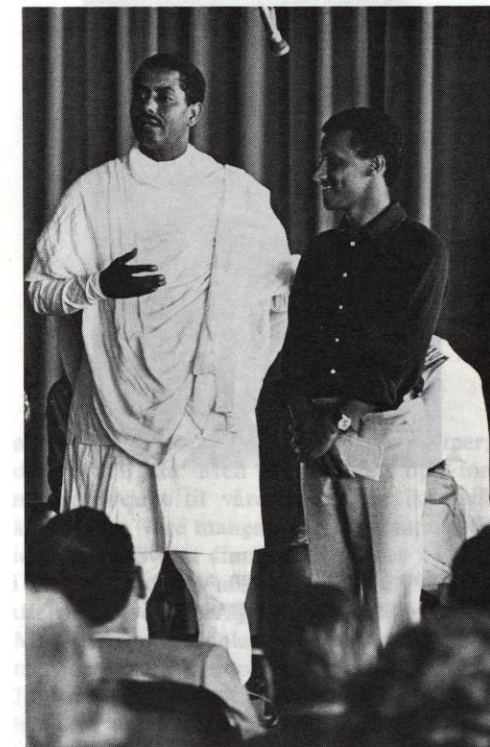
Stykkets forfatter, Ben Wegesa, sa: « Vi er annen generasjon frie afrikanere, og problemene tårner seg opp for oss. Vi må se dem i øynene. Vi trenger å sjokkeres til erkjennelse. Vi har nådd et stadium hvor vi må ta tyren ved hornene og si sannheten like ut. Afrika kan ikke isolere seg fra verdensbe-givenhetene. Det er det ene kontinentet hvor alle raser har sitt hjem. Derfor har alle en andel i å forme framtiden. Regjeringer og folk overalt strever med å skape et nytt samfunn, men det er så mye selvishet at bare Moralsk Opprustning kan gjøre oss i stand til å gi menneskene det de dypest lengter etter. »

En diplomat bemerket at en av grunnene til at FN's første hjelpeprogram hadde feilet, var precis dette problemet med uærlighet,

som svært få våget å se i øynene. « Vi kommer hit etter seks ukers FN-konferanser, » sa han. « Dette skuespillet tar opp de mest brennbare problemene. Det er akkurat dette vi har snakket om disse seks siste ukene. Stykket behandler problemene bak problemene som var på dagsordenen. »

Vi må selv finne svaret

En journalist fra Etiopia talte om problemene omkring voldsbruken i Afrika, og sa at han selv hadde brukt sin penn til å nære hatet

« Muhammedanerne i Etiopia er etiopiere, de er mine brødre. » Ato Mammo Wodneh (t.v.), presse- og PR-sjef for den etiopiske regjering i provinsen Eritrea, forteller om de fordømmer som ennå lever i begge trossamfunn og hvordan han ble oppmerksom på sine. Ahmed Surur fra Asmara, Eritrea (t.h.) er muhammedaner.

noen ganger. Ato Mammo Wodneh, presse- og PR-sjef for den etiopiske regjering i Eritrea, føyet til at voldsbruk ikke vil løse noen problemer. « Svaret til våre vanskeligheter vil ikke komme fra Øst eller Vest, Nord eller Sør, » sa han, « men fra oss afrikanere selv, idet vi søker Guds ledelse. » Han fortsatte: « Hvis vi kommer sammen og praktiserer absolutte moralnormer, personlig og i nasjonens liv, kan vi gi vårt kontinent det svaret det leter etter. »

En rekke asiater som arbeider i Afrika, tok del i konferansen. En av dem, P. V. Abraham, som har vært lærer i Øst-Afrika i seksten år, fortalte åpent at hans opprinnelige hensikt med å komme til Afrika var « å tjene mest mulig penger, og så forsvinne. » Han ba afrikanerne om unnskyldning på sitt folks vegne. « Vi må finne et svar til vår asiatiske selvishet og griskhet, » sa han. « Våre synder er store, men Afrikas generøsitet et større. Afrika og Asia kan bygge opp et nytt samarbeid som kunne være med å helbrede Vestens materialisme. »

Fra Afrika til verden

Kontingenten fra Afrika var imponerende i antall, og i tyngden av hva de representerte. Mer enn to hundre fra atten land over hele det mektige kontinentet kom til Caux. Ved sommerens begynnelse kom presidenten av Sierra Leone, dr. Siaka Stevens, som blant annet så den nye dokumentarfilmen om dr. William Nkomo, den første svarte presidenten for Sør-Afrikas institutt for rasespørsmål. Mot slutten av sommeren kom en rekke afrikanske ambassadører for å høre lesningen av skuespillet « Afrika », blant dem Sør-Afrikas ambassadør i Bern.

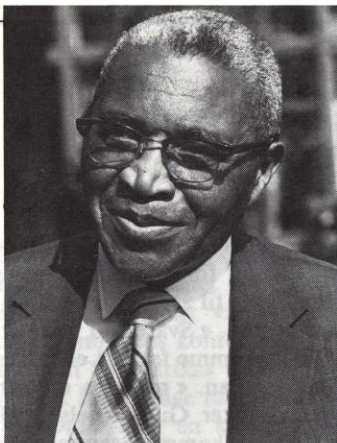
Afrikas stemme nådde alle verdenshjørner fra Caux, gjennom artikler i verdenspressen.

« Håpets orkan »

For tolv år siden talte en britisk statsminister om « forandringens vind som bringer uavhengighet til Afrika ». Fra Caux talte Michael Rantho, presidenten for de svarte sosialarbeiderne i Sør-Afrika om hvordan han forestilte seg en håpets orkan blåse over kontinentet. « Over hele Afrika og derfra til verden. En orkan som feier med seg alt det vonde, som blåser inn det gode og bringer forandring til menneskenes hjerter. »

En scene fra « Afrika », et skuespill skrevet av Ben Wegesa (t.h.) fra Kenya.

Professor Richard A. Brown, USA

Som farget amerikaner er jeg klar over de sterke bånd som binder Amerika og Afrika sammen, og den reelle mulighet for rasekonflikt som finnes i begge kontinenter. Noen må ta opp kampen for å bringe helbredelse til begge verdener og bygge et samfunn der de forskjellige raser kan funksjonere sammen. Ekstremister vil finne en større revolusjon i Moralsk Opprustning, og de moderate vil utfordres til å gjøre noe med problemenes grunnleggende årsaker.

Alle som har funnet svaret til hat og hensynsløshet i sitt eget hjerte, må nå akseptere sitt ansvar og muligheten for å gi det de har til verden. Vi i Amerika trenger hjelp til den oppgaven, ikke minst fra afrikanerne. Og et voksende antall svarte og hvite amerikanere er rede til å gjøre noe sammen for andre kontinenter.

Madame Nguyen Ngoc Minh, Vietnam

Jeg ønsker å arbeide for et Vietnam som er selvstendig, ansvarlig og takknemlig.

Vi ber om materiell og moralsk hjelp til gjenoppbyggingen av Vietnam. Men gjør ikke mot oss som enkelte foreldre når de er lei av barnas skrik: De stikker til dem litt penger og ber dem løpe avsted og kjøpe noe godt

Forandring – slik jeg ser det

så foreldrene kan få fred en stund. Slike barn blir bitre. Eller som andre foreldre, som kommer med leker og sukkertøy når barna gråter. Slike barn blir egoister som aldri lærer å gi, bare ta. Vi ønsker ikke at Vietnam skal komme ut av krigen og vokse opp egoistisk og bittert som et bortskjemt barn.

Siden jeg kom hit har jeg fått nytt håp. Jeg vet at jeg kan regne med Moralsk Opprustning i gjenoppbyggingen av mitt land.

Kumulau Tawali var en av de første som tok eksamen ved universitetet i **Papua-Ny Guinea**.

Jeg tok sikte på å bli en stor dikter. Men en dag ble jeg slått av en klar tanke: « Det er mange som kommer til å bli større enn deg innen litteraturen her i landet. Men hvor finnes de menneskene som er ydmyke nok til å stille sitt liv til disposisjon for Gud, slik at han kan bruke dem til å helbrede bitterheten og mistroen mellom rasene og de tusen stammene i landet ditt? »

Idag er prisen for en ny tid at vi ofrer vår stolthet, vår ærgjerrighet, vår komfort. Jeg har bestemt meg for å gi alt jeg har, hvert hjerteslag og hver blodstråle, til denne revolusjonen. Jeg vil gjerne utfordre verdens ungdom til å gi slipp på sin likegyldighet, sin personlige frykt, sin urenhet, og bli med på tidenes største eventyr: opphevelsen av urettferdighet og utbytting i verden, ydmykt og under Den hellige ånds ledelse.

Violette Rosset fra Lausanne, Sveits, er rådgiver ved et Røde Kors-sykehus i Dacca, Bangladesh.

Det var i Caux jeg ble klar over at det er en sammenheng mellom våre personlige handlinger og menneskehetens framtid. Det ga en ny mening til livet mitt og det ga meg mot til å påta meg vanskelige oppgaver.

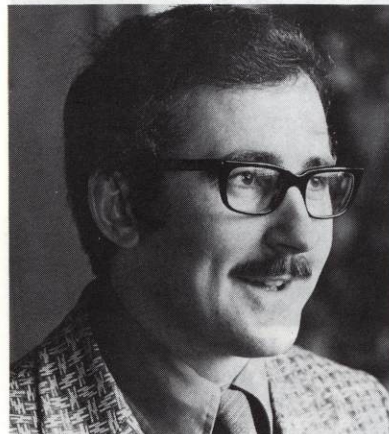
Fare tiltaler meg, for det tvinger meg til å satse alt jeg har, og gir meg følelsen av å leve fordi det gjør meg avhengig av Vårherre.

Da jeg reiste til Bangladesh, bestemte jeg meg for å tenke hver dag på det som skjedde i landet som helhet, og det ga meg energi og kapasitet til å møte nøden hos den enkelte. Det var bare en tro på Gud og omsorg for mennesker som kunne besvare nøden. Jeg oppdaget at omsorg åpnet alle dører.

Laurent Gagnon, Canada

Siden 1960 har Quebec vært på leting etter sin identitet. Det er et fenomen som går igjen mange steder i verden, enten det nå er spørsmål om språk, religion, kultur eller rase.

Vår situasjon, med våre separatist-tendenser, medfører et stort ansvar. Det er ikke nok å komme med krav, en dag er vi også nødt til å utarbeide en løsning, et positivt alternativ som må være et resultat av felles, konstruktive anstrengelser. De 50.000 india-

nerne i Quebec vil ha en vesentlig andel i å finne denne løsningen.

Vi var 40 fra Quebec i Caux i sommer. Det å treffe mennesker fra alle bakgrunner og fra forskjellige land, hjelper oss til å bli mer realistiske, mindre følelsesbetonet. Vi er ikke de eneste som leter etter en riktig ordning. Dette kan hjelpe oss til å begynne på nytt på en solid basis, sammen med alle som ønsker å ta ansvar.

Bjørn Ole Austad, Norge

Vi unge europeere er privilegerte, med vår fred og velstand. Og vi er utrustet med kunnskaper nok til å møte en hel verdens behov. Vi er også en generasjon full av kynisme og reaksjoner, mot industrien og dens metoder, mot forurensning osv.

Verdenssituasjonen er kritisk. Spørsmålet er om vi vil komme oss ut av kynismen og gjøre noe konstruktivt, eller om vi skal la verden falle sammen over hodene våre mens vi diskuterer.

Louise Gengler, student, USA

Det første som slo meg her, var forbløffelse over hvordan folk virkelig hadde omsorg for meg og for verden.

Det er så mange av oss fra USA som

ønsker en bedre verden, uten fordommer, uten Watergate. Men det har gått opp for meg at svaret til våre problemer ikke vil komme fra våre mange dype og kompliserte ideologier. Svaret finnes snarere her i Caux i de fire absolutte normene ærlighet, renhet, uselviskhhet og kjærlighet. Så enkelt er det. Med det som grunnlag kan vi komme sammen og lære å kjempe for det som er rett. Jeg har ikke funnet noen generasjonskløft her, for disse prinsippene bryter ned alle barrierer.

Antonio Falcão, havnearbeider, Brasil

Caux er det eneste sted jeg kjenner til hvor arbeidere og intellektuelle, politikere og industriledere kan møtes i en atmosfære hvor alle er fullstendig fri til å komme med sine tanker og håp for framtiden. Her er alle mennesker like betydningsfulle.

Det eneste som ventes av alle, er villighet til å bli annerledes, til å prøve å lytte til Guds stemme inne i oss. Derfor finner vi også et grunnlag her, som gjør det mulig å utrette noe effektivt med vår tids politisk-

sosiale og økonomiske problemer.

Det er i alle fall én ting som begivenhetene i Latin-Amerika de senere år kan lære oss: En forandring i menneskenes motiver er en absolutt forutsetning for en ekte og varig omforming av samfunnet.

Marianne Lindberg, Finland

Jeg hadde ofte på fornemmelsen at det manglet noe i mitt tilsynelatende prikkfrie kristenliv. Vanligvis leste jeg i Bibelen og ba — og det var det. Men jeg begynte å lytte til Gud hver morgen, og oppdaget da at livet kunne være nytt og annerledes hver eneste dag.

For en tid siden fikk noen av oss den tanken at vi skulle oversette *Svart/hvitt-boka** til finsk. Det slo meg et denne boka kunne besvare mange spørsmål for de unge i Finland. Jeg er en av dem som tar sikte på å nå hele landet med *Svart/hvitt-boka* i høst.

* « Håndbok i revolusjon », utgitt av MRA.

Fra slum til nye boliger for 300 000

« Brasiliens favelaer vil helt sikkert blive nedlagt, » erklærede Luiz Pereira de Arunajo, en af de folkevalgte ledere for 1 300 000 mennesker i de usleste slumkvarterer i Rio de Janeiro. « Efter at være blevet snydt i årevis af korrupte politikere og folk, som udnyttede vor nød til egen fordel, har vi nu fået en national byggeplan. Efter den skal der bygges to millioner hjem over hele Brasilien de næste ti år. Grundlaget er vort pionerbyggeri i Rio, hvor 300 000 folk fra favelaerne allerede bor i splinternye huse. »

I tyve år boede Pereira og hans kone Edir i et etværelsesskur med jordgulv, uden elektricitet, vand og kloak. Huset hang farligt på byens steile bjergside. Der opdrog de deres seks børn. Det tog Edir en halv dag at hente to dunke vand efter at have stået i kø ved én hane i forstaden, der lå langt nede ad bjergsiden, og så bære dem hjem op ad klippen.

De ville skyde ham

« Jeg blev bitter, » sagde Edir. « Favelaerne er fulde af vold. Min mand var med i en bevæbnet gruppe mod dem, som opkrævede vor høje husleje, og hans fjender ventede til tider udenfor vort skur for at skyde ham. Luiz var også ude aften efter aften, dansede, drak og spillede, og tit kom han først hjem om morgenen. »

« Det var ikke kun Moralsk Oprustning, som forandrede situationen for favelaboerne, » erklærede Pereira. « Men dens andel var vigtig, jeg tør sige, den var afgørende. »

For favelaboerne var samfundet delt i to dele, dem fra « asfalten », de fint brolagte forstæder, og dem fra favelaen, der blev behandlet som pariaer udenfor loven. Rio de Janeiros havnearbejdere, som havde ryddet op i korruptionen og gangsterkrigen på kajerne, begyndte at bryde barriererne ned.

« De viste os deres film 'Mænd fra Rio' og i måneder bearbejdede de folk som mig, indbød os til at træffe mennesker fra mange lande og fra alle livsområder. Jeg var en svær én at klare. Man overbeviser ikke mig på en timestid. Men lidt efter lidt gik det op for mig, at den samme korruption og udnyttelse, som jeg beklagede mig over hos kapitalister og udlændinge — som vi beskyldte for alt ondt — fandtes også i mig, og jeg måtte blive anderledes. »

« De penge, der blev sparet, da jeg opgav

En gruppe tidligere « favelados » (slum-boere) studerer moderne leiligheter bygget av Anlikers Konstruksjonsfirma i Lucerne, Sveits.

rygning, spil og drik, blev brugt på familien. Og da jeg begyndte at skære alt det væk, som får en mand til at tilbringe natten hjemme fra, begyndte min kone at tro på, at en forandring var ved at ske. »

Luiz begyndte at arbejde for at forbedre forholdene. Først fik de en vandtank og rindende vand, så elektricitet og senere ordentlige cementtrappetrin op ad bjergsiden.

Myndighederne begyndte at lytte til vore

Oscar Alaniz og Arassy Porciuncula fra Uruguay intervjuet for den sveitsiske kortbølgesenderen. 35 latin-amerikanere fra Argentina, Bolivia, Brasil, Peru og Uruguay tok del i konferansen.

Fru Porciuncula fra Uruguay sa at hun forlot Caux med nytt håp, « selv om situasjonen i mitt land synes håpløshet i likhet med tilstanden i andre land i Sør-Amerika. Disse ideene kan gi noe nytt til de 4.000 unge som sitter i fengsel i Uruguay p.g.a. sin virksomhet i Tupamara-geriljaen. »

klager, fordi vi kom med en ny indstilling. Jeg ønskede at udbrede disse idéer, og oprettede en sammenslutning af favelaerne på mit område.

Jeg havde mange fjender i favelaen. Mine voldsomme taler havde skabt splittelse. Nu ønskede jeg at bringe tingene i orden. Men i favelaen bukker de svage under, så man tør ikke vise sin frygt. Hvordan kunne jeg undskylde overfor mine fjender uden at blive regnet for en kujon? Jeg var også bange for at miste min stilling som formand og at folk ikke mere ville tro på mig.

Jeg bad alligevel om undskyldning, og mine fjender er i dag mine medarbejdere. I stedet for at miste tilhængere fik jeg flere end nogensinde.

En dag i frokostpausen på mit arbejde — jeg lagde fliser i en læges hus — kom den tanke til mig: 'Ring op og bed om en træffetid hos indenrigsministeren; nu er tiden inde til at flytte alle favelafamilierne til anstændige hjem.' Jeg ringede straks, og til min forbavselse fik jeg træffetid den næste dag. Under samtalen med ministeren blev det besluttet at bygge husblokke i lav prisklasse til vore favelafamilier; og nogle måneder senere flyttede vi til vore nye hjem mindre end 1 1/2 km. fra den gamle favela. »

Ikke blot nye huse

Alle huse opført efter regeringens nationale byggeplan bliver solgt, ikke lejet ud. For at holde omkostningerne nede afleveres de i halvfærdig stand. Gulvene er cement, lofter og vægge med rå overflade. De ny ejere køber deres ny hus og betaler dem over tyve år i afdrag, der beregnes som en fast andel — 12 % til 20 % — af gældende minimumsløn. Men mange ejere har som Luiz og Edir selv lagt trægulv, opsat fliser i bad og køkken og hvidtet og malet. « Det var det lykkeligste øjeblik i mit liv, da vi flyttede ud af favelaen, » siger Edir.

« Vort vigtigste behov er nu at forandre ånden i det nyopførte område. Vi må skabe samfund, ikke kun bygge huse. Ellers har vi bare afskaffet de gamle favelablokke og bygget nye favelablokke. I hver ny blok ønsker jeg at få folk ind, som har besluttet at medbringe denne ånd. I vort eget byggeforetagende synes jeg, vi er en temmelig udisciplineret flok, men byggemyndighederne fortæller mig, at der hersker en bedre ånd hos os end i nogen anden bebyggelse i staten. »

Hvordan i all verden ?

Hvordan i all verden er det mulig å drive et slikt sted? Hvordan kan man drive et sentrum som Caux, med opptil 900 gjester til måltidene og 900 senger å gjøre istand?

Resepsjonen, oversettelseskabinene, blomstene i alle rom, sentralbord, brannvakter som sørger for sikkerheten i mørke natte-timer, flaggene foran inngangsdøren, og et kor som synger på sveitsisk vis i velkomsthallen. Tusen detaljer, og ingen direktør med travle assistenter. Intet hierarki.

Dette er ikke et luksushotell som drives av trenede eksperter. Det er meget mulig at de som serverer ditt bord er gjester ankommet 24 timer før deg. Her har alle anledning til å sette det de hører på møtene ut i praksis, i teamarbeid med mennesker av forskjellige nasjonaliteter og synspunkter, forskjellige måter å ta tingene — forskjellig humor, for eksempel. Noen kommer og bruker sine ferier til å tjene et eller annet sted i huset, i takknemlighet for hva de selv har funnet her. Og førti sveitsere gir hele sin tid til å drive kjøkken, finans-kontor, vedlikehold utenom konferansene, osv. Det er et imponerende oppbud av energi og omsorg. Selv-

følgelig koster det penger også.

Totalt kom driften av sentret (måltider, varme, rengjøring m. m.) ifjor på 42 sveitserfranc pr. person pr. dag. Alle betaler hva de kan. Resten kommer inn i form av gaver, gitt med stor offervilje. 54 % av omkostningene dekkes av sveitserne selv.

Et ektepar flyttet fra huset sitt og inn i en leilighet, det overskytende beløpet ble gitt til driften av Caux. En sveitsisk familie skar ned på sitt eget matbudsjett for å gjøre det samme.

Av inneværende års budsjett på 2 1/2 millioner sveitserfranc gjenstår det å skaffe 300 000.—.

Forskjellige firmaer hjelper ved å gi reduksjoner på opptil 25 %, eller ved å levere varene til kostnadspris.

En bonde fra Feldbach i nærheten av Zürich gir 5000 kilo epler, og sprer leveransene over hele året, slik at det kommer epler om vinteren også, når prisene er høyere. Familier kommer med produkter fra egen hage. En baker gir brød regelmessig til spesielle anledninger. En gruppe sveitsiske damer kommer jevnlig gjennom året og tilbringer

hele dager med å re senger.

En amerikaner talte for avreisen om sine erfaringer fra et kjøkken-skift: « Vi møttes rundt et bord for å planlegge. Så fredelig det hele går for seg, uten oppstuss. Hvorfor? Jeg oppdaget ganske enkelt at når noen snakker, hører de andre oppmerksomt etter. Kunne vi bare 'oversette' den innstillingen og gi den videre! »

« For meg representerer Caux først og fremst håp, » sa en fransk husmor. « Men jeg kom hit som tilskuer bare. Så ble stedet en utfordring for meg. » Hun fortalte hvordan hun og noen venner hadde samlet 27 000 franc til Caux. « Et slikt senter må gå videre, » la hun til. « Jeg tenkte ikke bare på pengene, men på alt det Caux betyr i verden. »

Det er ikke tvil om at innsatsen i Caux betyr noe verdifullt for de mange bak kulis-sene. Arbeidet deres er i seg selv et revolusjonært svar til den selviske materialismen som folk i den tredje verden nå forbinder med Europa (ikke uten grunn kanskje?).

Opgavene er mange, og kretsen kan utvides.

Familien, samfunnet og vi

Familien er en gammel institusjon. Kjent og (av og til mer, av og til mindre) kjær. Ofte er den et speilbilde av samfunnet. Den kunne være samfunnets mest konstruktive element. Vi gjengir noen punkter fra et møte i Caux i sommer, omkring dette emnet: familien. (Det var aktuelt både for parlamentarikere og industrifolk, og for mange andre.)

Endel samfunns- og familieproblemer kunne illustreres slik:

- Inflasjon: Forskjellen mellom det vi vil ha og det vi trenger. Mellom det naboe har og det vi har.
- Anarki: Oppstår når alle gjør det de vil, når de vil — samtidig.
- Separatistbevegelser: Utilfredse grupper som ønsker å bryte ut og danne sin egen stat. Forekommer i familien når en eller flere har fått nok, og drar sin vei.
- Demokrati på prøve: Kan man være demokrat i det politiske liv og diktator hjemme? Kan man tro på medbestemmelsesrett i teorien, og i praksis frata kone og barn sjansen til å bestemme?
- Balanse mellom innen- og utenrikspolitikk: En sveitser beskrev hvordan hans mor i sin tid ledet alle de viktige departementene, justis, innenriks, undervisning og finans, mens hans far var utenriksminister. Det ble nødvendig å finne en balanse.

Nærmere enn noen gang

Noen konferansedeltagere la fram endel elementer som vil gjøre familien til noe mer enn bare en konvensjonell forbindelse mellom mann og kvinne, og mellom generasjonene. En farvet sør-afrikaner og hans kone fortalte om hvordan deres ekteskap holdt på å gå i stykker før de kom til Caux. Tiden der hadde hjulpet dem til å bli annerledes, sa hun. 'Til å kaste av seg alt det som stengte mellom dem og Gud.' Det innebar at de tok sitt liv opp til nærmere ettersyn. «En oppriktig bønn om tilgivelse fra oss begge har ført oss nærmere sammen enn noen gang før. Det var den beste sølvbryllupspresang vi kunne få. Nå kan vi gå inn i de neste 25 årene med en bedre utrustning! Det er to ting som setter oss i stand til å bringe revolusjon både til vårt eget liv og til vårt land: tilgivelse og bønn om tilgivelse. Jeg vender hjem fullstendig overbevist om at Gud trenger oss til å gi håp og fred til mange andre familier vi kjenner, som er i samme situasjon.»

Edward Peters, 20 år, hadde en stor andel i de musikalske innslagene i konferansen, med gitaren sin. Hans far var sammen med ham i Caux. «Det er to ting jeg setter spesiell pris på hos mine foreldre,» sa Edward. «De lever det de snakker om og de har aldri puffet meg dit de syntes jeg burde gå. De ga meg klare normer å leve etter, men i spørsmålet hva jeg skulle gjøre i livet, lot de meg være fullstendig fri. Å arbeide sammen med sine foreldre for et felles mål, er tilfredsstillende og morsomt.»

Johnson-familien kommer fra USA. Faren er overlærer, og barna, Wendy og Scott, er 15 og 16 år. Pappa Johnson fortalte hva han hadde lært som far i løpet av sommeren: «Jeg kan ikke tale for de andre. Jeg må få mitt eget liv i fokus, slik at jeg vet hvor jeg går hen og tar mine avgjørelser i lys av det jeg vet er rett. Jeg trenger mine barns hjelp til å bli annerledes når jeg er på feil spor. Med absolutt ærlighet kan vi ha en fri og åpen utveksling av ideer.» Datteren Wendy fortalte at hun ikke hadde brydd seg om hvordan det skulle gå med familien, før hun kom til Caux. «Men nå vil jeg gjerne si at jeg er stolt av mine foreldre, og glad i dem. Jeg vil gjøre mitt til at alt går som det skal.»

Hvorfor er så mange mennesker kyniske om familien? En franskmann bosatt i Paris med sin kone og sine to sønner, så det slik: «Mange spør meget alvorlig 'hvordan i all verden kan vi nå ungdommen?' Men mange unge spør 'hvordan kan vi nå de eldre og trenge gjennom deres rustning av selvtilfredshet?' En hovedårsak bak opprøret mot ekteskap og familie, er vårt hykleri. Vi ber de unge kontrollere sine instinkter, men vi bruker ekteskapet til å tilfredsstille våre når vi ønsker det. En disiplin som aksepteres med glede, er den naturlige konsekvens av det felles mål vi har satt oss, som er å omforme samfunnet gjennom forvandlede mennesker. Der er vi i samme båt som våre sønner, og det kan vi si dem med ærlig overbevisning.»

Hans kone la til: «For meg er det en utfordring å si åpent til min mann hva jeg mener om livet vi har sammen. Min tendens er å mase, eller synes at jeg har rett, eller simpelthen sture i stillhet. Men det finnes en ærlighet som rører ved hjertet istedet for å såre, som inspirerer heller enn å ydmyke. Der er nøkkelen til et ekteskap som er friskt og levende.»

De kristne og verdensperspektivet

Fra den 15 til den 22 juli mødtes lægfolk og gejstlighed fra forskellige kirkeretninger i Caux.

Jeg har aldrig truffet en så broderlig ånd, en sådan frihed og åbenhed og et sådant universelt samarbejde.

Under en diskussion med de unge, som havde stillet en række meget væsentlige spørgsmål, blev det klart for os, hvad den opvoksende generation venter af kirken. Selv vores fejl har bidraget til at bygge bro mellem de unge og os. En af kirkens mænd var blevet utålmodig og havde irriteret nogle unge ved sine skarpe replikker. Da dette var gået op for ham, bad han om undskyldning og fik den følgende dag en meget åbenhjertig samtale med de unge.

Lægfolk er kommet sammen for at bede og for at lytte til Helligåndens stille og indtrængende stemme. Selv om de vidste, at de var syndere, turde de regne med Guds uendelige kærlighed. De var klar over, at de havde brug for hinanden, ganske simpelt fordi de vidste, at man må se Kristus i ethvert menneske.

R. P. Bot, S. J.

Før jeg kom her, havde jeg læst flere af MRAs bøger, men nå har jeg forstået, hvor fjernt mit teoretiske kendskab er fra realiteterne. Caux er den bedste skole i at lære Moralsk Oprustning at kende. De mennesker jeg har truffet, og de møder jeg har taget del i, har gjort dybt indtryk på mig. Jeg er overbevist om, at når denne bevægelse har nået sin verdensdimension, vil den være en åndelig styrke, som er meget betydningsfuld for at skabe en bedre verden.

H. E. kardinal Franz König,
erkebiskop av Wien.

Hvis vi vil redde samfundet fra kaos, er det nødvendigt at udvikle en moralsk sans og en trang til retfærdighed, især hos dem, der er på vej til at blive voksne. Moralsk Oprustning udretter meget i denne retning.

Mgr. Sir Michael Gonzi,
erkebiskop av Malta og Gozo.

Hvordan bør kirken handle overfor verdens undertrykte folk, når det drejer sig om uretfærdighed?

Erklæringer, protester, politisk presson,

aktioner indenfor industrien og i yderste tilfælde tilflugt til vold, er metoder der bliver anvendt af mange mennesker, og som kirken også kan tage i brug. Men er den ikke kaldet til at handle på et meget dybere plan, meget mere revolutionerende, der hvor andre hverken vil eller kan handle? Bør den ikke skabe en indre revolution, som fører mennesker og regeringsformer i berøring med Jesus Kristus, så de bliver anderledes og forstår at vinde de mennesker, der er årsag til uretfærdigheden?

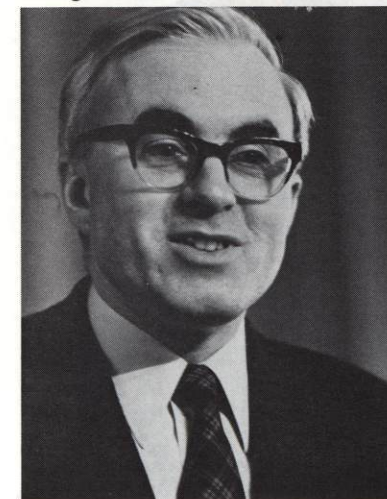
Vi kan ikke risikere, at kristne — som er kaldede til at være mere aktive «revolutionære» i verden — optræder som forsvarere af status quo. De må bringe den rette revolution. Vi må ikke bare lappe på samfundet, men forandre det i bund og grund.

Kirken har i stort omfang mistet troen på at mirakler kan ske i menneskers liv, og dermed mistet sansen for sådanne miraklers betydning. Det afgørende er ikke bare, at menneskene finder en personlig tro, der tilfrædstiller, men at man finder de forvandlingens mirakler, der vil sende menneskene ud for at omforme samfundet.

Kenneth Belden,
Lægmand, Storbritannia.

Hvorledes vil det være muligt at styre sit liv på en uafhængig og gennemtænkt måde? Det vi har lært i Caux, kan hjælpe os: at begynde hver dag med at lytte i stilhed og meditation og ikke undlade at stoppe op midt i dagens jag for på ny at overveje og finde ud af, hvad der er vigtigt og hvad der

Dr. Klaus Bockmühl, tysk protestantisk teolog.

Fr. R. P. Bot, ansvarlig for undervisningen innen den hollandske Jesuit-ordenen (t.v.).

ikke er det. Spørge sig selv hvad Gud vil, og fjerne alt det, som kun er stræben efter profit.

Det er muligt at nå til et liv, der er gennemtrængt af en tro på Jesus Kristus. Moralsk Oprustning er jordens salt. Et sviende salt, som forhindrer al råddenskab. Et korn af dette salt vil være velgørende for kirkerne.

Uddrag af en artikel trykt i **Welschland-Kirchenbote**, organ for tysksprogede sogne i den fransktalende del af Schweiz.

Gud arbejder i verden gennem mennesker, som stiller sig til hans rådighed. Her er den eneste mulighed for at genoprette den guddommelige indvirkning i menneskers anliggender. Den indvirkning som vi gør fordring på og trakter efter. Beslutningen afhænger kun af os selv.

Dr. Klaus Bockmühl, tysk teolog og en av initiativtagerne til mødet.

Mgr. Sir Michael Gonzi, erkebiskop av Malta og Gozo, mottar en kopi av «Svart/hvitt-boka».

Industrien og menneskene

Hvor finnes idag den gruppe arbeidsgivere eller den fagforening som kan si med trykthet at de har oversikt over begivenhetene i den økonomiske jungelen vi beveger oss inn i? Ikke før har man fått noenlunde grep om visse kritiske faktor, før inflasjonen, den skarpe internasjonale konkurransen, svikt i energiforsyningene og en utglidning i valutasystemene tvinger en til å tenke det hele igjennom fra begynnelsen igjen. Det mangler ikke på organiserte forsøk på å sortere ut flokene, det som mangler er tillit.

Det var to tiltak innen industrisektoren som skilte seg ut i Caux i sommer. Det første kom fra en arbeider i den britiske bilindustrien, det andre fra en gruppe europeiske in-

dustriledere.

Bill Taylor, metallarbeider fra British Leylands bilfabrikker i Birmingham, var opphavsmannen bak en gruppereise av ganske spesiell karakter. Han samlet en gruppe britiske fagforeningsfolk og bedriftsledere, og arrangerte sammen med dem en bussreise for å kontakte kolleger « på kontinentet ». Reisens endelige mål var Caux.

Bill Taylor fortalte hvorfor han tok dette skrittet. « Jeg har ofte spurt meg selv hva den alminnelige mann kan gjøre. I fjor, i Paris, traff jeg Maurice Mercier, generalsekretæren for de franske tekstilarbeiderne. Han var da en syk mann. Han hadde vært fagforeningsmann i over førti år, og så nå

behovet for et initiativ fra industriens side « hvis vi noen sinne skal få et forenet Europa og en ny verdensorden. » « I flere måneder ringte ordene hans i ørene mine. Jeg er født og oppvokst i Birmingham. Jeg er glad i England, men jeg er også glad i Tyskland og Frankrike. Selv om jeg aldri har vært i Tyskland før: siste gang jeg hadde med det landet å gjøre, var da vi fløy bombeflyene våre over de tyske byene under krigen. Våre land kan bli annerledes. Skal vi overlate til politikerne å bringe verden sammen, eller kan den alminnelige mann på fabrikk-gulvet hjelpe til med den oppgaven? »

Mye å lære

Den britiske delegasjonen stanset først i Rotterdam, hvor de traff havne- og verftsarbeidere, deretter til Ruhr og Mannheim, hvor gruppen ble mottatt som gjester i private hjem. « Det som slo oss, var den gjestfriheten vi ble møtt med — og hvor mye vi innen britisk industri har å lære fra andre land! »

I Caux, hvor gruppen møttes med fagforeningsfolk fra mange land, erklærte en tillitsmann fra Vauxhalls bilfabrikk i Luton at han beklaget « den britiske selvrettferdigheten overfor landene på kontinentet ».

En fransk fagforeningsmann fra skipsindustrien grep ordet og takket for det vedkommende hadde sagt, og for initiativet fra den britiske gruppen.

Industrien og framtiden

Det andre initiativet ble tatt av en gruppe industriledere. Det har kommet sammen regelmessig de siste to år for å skape forhold på tvers av landegrensene, som kan muliggjøre felles aksjoner i framtiden.

På den bakgrunn møttes femti industriledere i Caux i begynnelsen av september. Engelskmannen Neville Cooper, som er direktør i et stort internasjonalt konsern, ga dette sammendraget fra industrimøtene:

« Vi har studert tre forskjellige emner: 1. Mulige løsninger på de mest umiddelbare problemer vi står overfor i våre egne firmaer. 2. Den forandring av samfunnet som

må finne sted. Vi gikk inn på spørsmålet om eierforhold og kontroll av industrien. Vi er overbevist om at vi arbeidsgivere må studere disse spørsmål like radikalt som noen fagforeningsmann, og at vi skal gå i bresjen i kampen for de sosiale forandringer som behøves. 3. Verdenssituasjonen. Forholdene mellom Amerika, Japan og Europa. Medmindre man finner en ny basis og en ny målsetting for industrien i de forskjellige land, kommer vi til å havne i en destruktiv handelskrig som ikke vil tjene noen. »

Nytt lederskap

« Jeg er også leder av et konsulentfirma, » fortsatte Cooper. « Og jeg har stor tro på profesjonell, logisk forretningsledelse. Men når man har satt alle planer ut i livet er det alltid ett problem som gjenstår, og det er mennesket. Det er et problem som takles på en mer intelligent måte her i Caux enn noen andre steder jeg har vært. »

Under drøftelsene foreslo en tysk industrileder, Friedrich Schock, at europeiske industrifolk tar initiativet til å skissere opp grunnlaget for det økonomiske liv i år 2000. Etter hans mening er det nødvendig å utforme nye mål for industrien, og utvikle et lederskap hvor karakter vurderes like høyt som kunnskaper og utdannelse. « Hvis ikke vi i ansvarlige stillinger gjør dette, » sa Schock, « må vi ta skylden for det kaos som våre barn da vil komme til å arve. »

September 1974

Vise-generaldirektøren for ILO, François Blanchard, anbefalte de tilstedeværende industriledere å konsentrere seg om de mål som fremtidens bedrifter bør sikte mot.

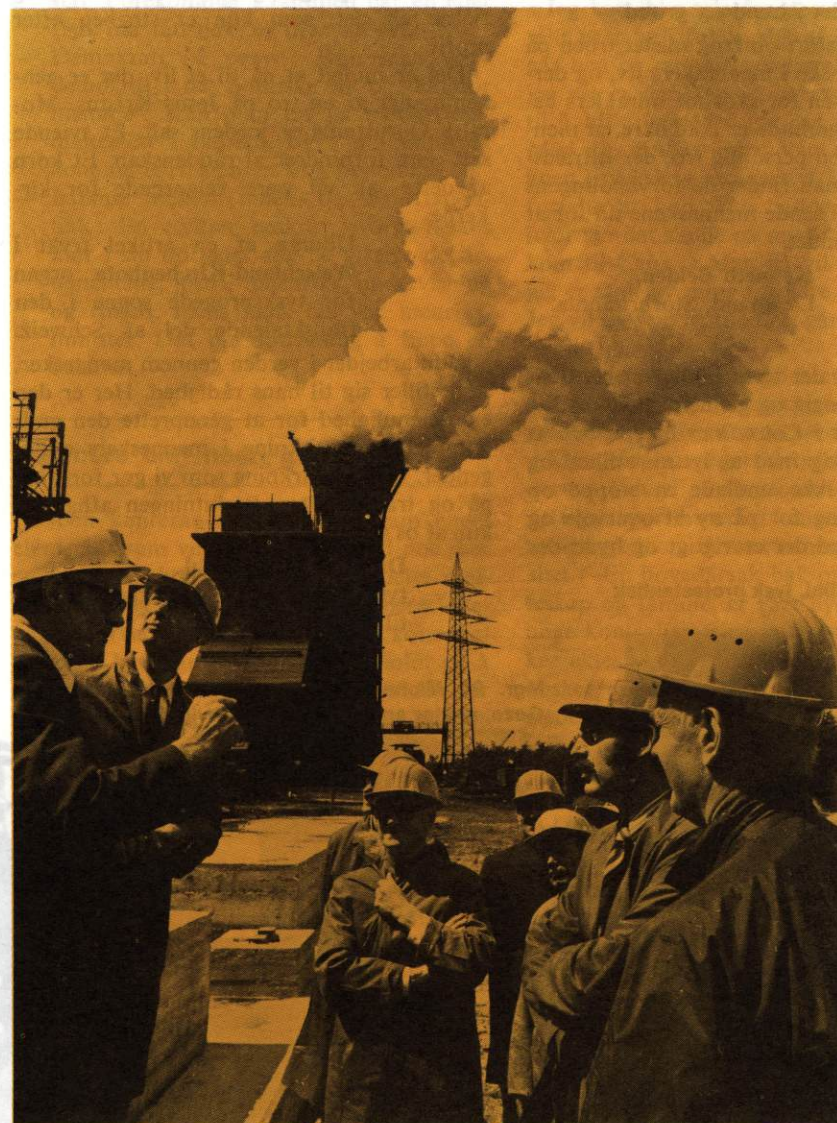
Man besluttet å forberede et større industrimøte i Caux i september til neste år, hvor industri- og fagforeningsfolk fra Amerika, Japan og Europa kan komme og arbeide videre langs disse linjer.

Bill Taylor presenterer buss-selskapet på 50 fra Storbritannia.

Om Prakash Bagaria, teknisk direktør for et te-maskin-firma i Assam, India.

Neville Cooper (i midten) fra Storbritannia, direktør i et internasjonalt konsern, i samtale med Richard og Friedrich Schock, tyske industriledere.

Industri-delegasjonen fra Birmingham besøker Zollverein koks-firma, Vest-Tyskland.

Asia når våpnene tier

1973 blir et merkeår i Asia. På tross av mange tilbakeslag går den lange krigen i Vietnam mot slutten. Forholdet mellom Pakistan og India er på vei mot en normalisering, etter 25 års væpnet konflikt. Er det mulig at landene i Asia nå kan innrette seg på fred og framgang? Asiatiske delegerte til konferansene i Caux har antydning et svar på dette spørsmålet.

Japan vil spille en nøkkelrolle i morgendagens Asia. Men i hvilken ånd? Frk. Takako Sakaki, sosialistisk medlem av embedsmannsforbundet i Saitama, sa i Caux at Japan har et stort ansvar for Sørøst-Asia. « Vi må tjene landene i Asia, med hele vårt hjerte, vår rikdom og våre kunnskaper. Framfor alt må vi ha et varmt og forståelsesfullt hjerte og ikke presse våre meninger og metoder på disse folkene. Japanske firmaer har ansatte over hele kloden, og hvis de handlet i overensstemmelse med MRAs ånd, ville de ikke gjøre annet enn godt. Uten en slik innstilling, kommer vi imidlertid til å gjenta de feilgrep vi begikk med vår militærmakt i sin tid, men med økonomisk makt denne gangen. Dette er hva vårt opphold her i Caux har gjort klart for oss. »

Frk. Sakaki var i Caux sammen med andre japanere, ialt 37 i løpet av sommeren, og to koreanere: professor Sanguine Fou og hans kone. Professor You, grunnlegger og president av Myong Ji-universitetet, erklærte at han ville gi en tomt til bygging av et MRA-senter i Korea. Hans kone føyet til at hun selv ønsket å lære å finne Guds ledelse. « Jeg vil begynne med meg selv, og åpne huset mitt for venner og naboer, slik at de også kan være med å tenke for den verden som

ligger utenfor våre egner stuer. »

En annen japaner, rektor Yamazaki, var takknemlig over de « tillits- og vennskapsbånd » han hadde fått anledning til å knytte i løpet av sitt opphold, med koreanere som professor You.

Atten sør-vietnamesere var også til stede, blant dem Sør-Vietnams ambassadør i Bern, formannen for fagforeningene i Sør-Vietnam og president Thieu's spesielle rådgiver i politiske og kulturelle spørsmål. Sistnevnte, Tran Van An, tok del i fredsforhandlingene i Paris. « Det er absolutt avgjørende at vi tar på oss ærlighetens rustning, » sa Tran Van

Representanter for Japan og Laos presenterer en forestilling av « Song of Asia » i en landsby i Sør-India.

En gruppe japanske industrifolk.

Professor Sanguine You fra Seoul.

An blant annet. « MRAs fire normer hjelper menneskene til å akseptere sannheten om seg selv. Det er første skritt. Senere må det bli til en indre, samlende styrke. »

Fru Nguyen van Tao, hvis mann er lege i Saigon, erklærte at det vietnamesiske folk i århundrer holdt seg til de samme prinsipper som Frank Buchman sto for. Så kom krigen. Den rystet hele samfunnet i stykker, og vi glemte det hele. En dag, da jeg hørte snakk om MRAs ideer, gjenoppdaget jeg det jeg hadde mistet, som en skipbrudde som får se land. Vietnameserne lengter etter fred i frihet. Vi ber om deres forståelse og hjelp. Vi har tilgitt dem som bragte ulykke over oss. Jeg er sikker på at freden vil komme til Vietnam, gjennom Frank Buchmans prinsipper. Vietnam vil finne sin plass i verden igjen. »

Utenriksministeren i Bangladesh sendte en hilsen til konferansen, og hele Bangladesh-delegasjonen ved ILO-konferansen i Genève kom til Caux. P. Hannan, som representerte arbeiderne i Chittagong, talte om de mange lidelser Bangladesh hadde gått gjennom og innrømmet at hevntørsten er dyp hos befolkningen. « Her i Caux har vi begynt å få et annet syn på tingene og en forståelse av at alt kunne bli annerledes dersom vi lærte å tilgi. »

Gjennom sommeren har det vært nær kontakt mellom Caux og det asiatiske sentret for MRA i Panchgani, India. I Panchgani har man produsert et musikalsk show, « Song of Asia », med skuespillere fra 7 asiatiske land. Stykket er alt blitt vist i forskjellige deler av India og man planlegger en større turne etter invitasjon fra andre land i Asia.

En historie fra Kypern

Ægteparret Stephou's liv har vært stormfuldt som deres land Kyperns. Men når man sitter og spiser sammen med dette livlige, udadvendte par i Caux, fatter man dårlig, at de i årevis daglig satte deres liv på spill i frihedskampen mot englænderne. Man opdager hurtigt, at de nu er engageret i en større kamp — for at hjelpe Kypern med at finde løsningen på problemene hjemme og så give disse løsninger videre til andre lande.

Før uavhengigheden arbejdede Spyros Stephou og hans kone Maroulla i Famagusta havn, hvor de begge havde sluttet sig til EOKA, en organisation der kæmpede for Kyperns selvstændighed. Deres leder general Grivas gav dem og deres gruppe ordre til at anbringe en bombe i havnen hver dag. Og trods ransagninger og en ny mur gik der ikke en dag uden at der sprang en bombe et sted i havnen.

Men hjemme gik det ikke så godt. Spyros var begyndt at spille, drikke og ryge i stor stil, og Maroulla så ham kun, når hans penge slap op. Hun gik til sagfører for at søge skilsmisse, men gennemførte det ikke på grund af deres politiske arbejde.

En alvorlig risiko

Stephou's umådehold nåede et punkt, hvor EOKA følte han var en alvorlig risiko, så da han ikke forbedrede sig, sendte de to mand for at likvidere ham. De fandt ham ved spillebordet. « Det er første gang i lang tid, jeg vinder. » indvendte han. « Lad mig spille færdig, og gør så med mig hvad I vil. »

Stephou undslap, og kort efter kom uafhængigheden. Maroulla tog igen skridt til skilsmisse.

På dette tidspunkt tog Stephou mod en indbydelse til Caux. Det ærgrede Maroulla meget, hun troede han igen skulle på fornøjelsestur.

Stephou brugte meget av sin tid til at smage på schweizisk vin på en lokal kafé. Men en dag, mens han nippede til sin vin, tog han en notesbog frem og gjorde et eksperiment, som han havde hørt om ved møderne. Han undersøgte, om hans liv stemte med de absolutte normer: ærlighed, renhed, uselvskhed og kærlighed: han gjorde status. Bogen var snart skrevet fuld, skønt han ikke engang var nået til at tænke på uselvskhed og kærlighed! De han kikkede bogen igennem, afgjorde han, at han aldrig ville kunne fortælle, hvad der stod — han ville blive

fængslet for korruption og ganske sikkert blive skilt!

I flyet hjem blev Stephou klar over, at hans liv havde været en parodi. Han tænkte på sine venner; sammen med dem havde han sat livet på spill i havnen, og nu var de bitre uvenner, fordi de alle ønskede de stillinger, englænderne havde forladt. « Vi var ved at miste den frihed, vi havde vundet, ved den måde vi levede på », sagde han.

Han indså pludselig anvendeligheden af det, han havde set og hørt i Caux og besluttede at leve anderledes. Hans første skridt var at lade Maroulla læse notesbogen. Da han bad hende om tilgivelse, begyndte hun at se sig selv i et nyt lys: « Min hakken og råben havde tit holdt min mand hjemmefra. Jeg var så sikker på, jeg altid havde ret og han uret. Det sagde jeg ved enhver lejlighed. Jeg måtte også erkende, at jeg havde begået mange fejl. »

Ægteparret blev forsonede, og Spyros' ærlighed i havnen skabte ny tillid mellem chef og stab.

Spyros og Maroulla mærkede en stigende spænding mellem grækerne og tyrkerne og besluttede at bruge det, de havde lært, for at prøve at forsones. De skrev med familie og venners hjælp 700 breve til ledende folk i landsbyerne og fortalte om deres erfaringer. Det førte til 100 indbydelser, og et helt år rejste de rundt i landet og traf mange mennesker. Da der senere opstod vanskeligheder, udtalte et medlem af regeringen: « Uden jeres arbejde i landsbyerne havde der været borgerkrig på hele øen. »

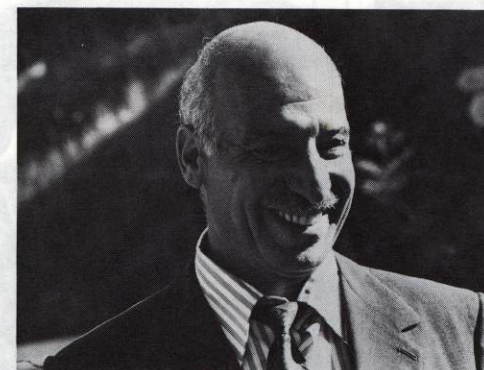
Kypern har stadig vanskeligheder, men Spyros og Maroulla og stadig flere andre mener, at de ikke skal vente til alt er i orden før de prøver at hjælpe andre lande. I de senere år har de rejst i Nordirland, Indien og Sydafrika for at fortælle om deres oplevelser og deres håb om en bedre fremtid.

Costas Christodoulides, den mand der engang gav ordre til Stephous henrettelse, er nu medlem af parlamentet. Han var sammen med 12 andre kyprioter i Caux i sommer.

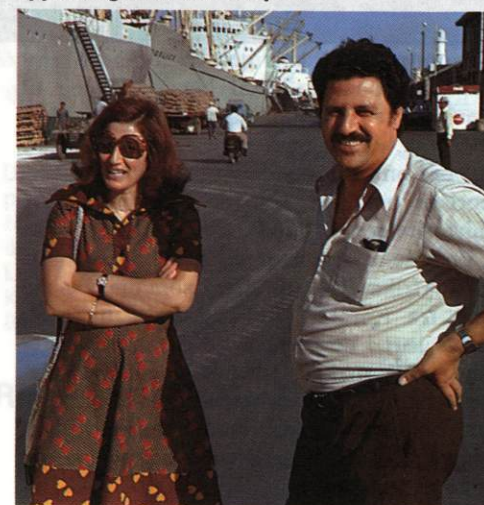

Han sagde der: « Vi står overfor borgerkrig. Efter nogle dage her indså jeg, at væbnet revolution ikke er nær så betydningsfuld som revolution af vor sjæl og ånd. Vi kan skabe kærlighed og samarbejde mellem alle indbyggere på vor ø. Jeg tror, vi kan blive ført til en bedre fremtid. »

Costas Christodoulides, parlamentsmedlem, Kypros.

Spyros og Maroulla Stephou.

Vår tids krav til skolen

P. V. Abraham, med to etiopiske studenter.

Mer enn to hundre lærere, studenter og skoleledere fra 24 land møttes i Caux i sommer omkring temaet « En ny undervisning for vår tid ».

En tidligere student-leider fra Sri Lanka, Donatus de Silva, refererte til de verdensomspennende problemer vi står overfor og hevdet at en « moralsk, intellektuell og fysisk trening som utvikler en verdensrevolusjonær holdning hos studentene » er nødvendig hvis menneskeheten skal overleve. « Unge mennesker i mitt land vender seg bort fra en undervisning som er irrelevant til realitetene i samfunnet, » la han til.

Dr. Elisabeth Bradburn, som foreleser i pedagogikk ved universitetet i Liverpool, svarte: « Vi ønsker å gjøre undervisningen til et Guds instrument for samfunnsforandring.

Han beskrev flere eksempler om dette. En gang hadde han snakket til en gutt som var ulydig og vanskelig, og oppdaget at gutten var bitter fordi hans far drakk. Samtalen resulterte i at gutten gikk til sin far og var ærlig med ham om visse ting han hadde gjort bak hans rygg. Faren ble så rystet at han bestemte seg for å slutte å drikke, noe som bragte hele familien sammen igjen.

Professor Th. Spoerri, tidligere rektor for universitetet i Zürich, definerte undervisning som « kunsten å finne — i hvert enkelt menneske vi har med å gjøre — vedkommendes spesielle gave og oppgave ». Absolutte moral-normer, hevdet han, viser oss nøyaktig de punkter hvor vi holder noe tilbake, de tingene som hindrer oss fra å bli den vi egentlig skulle være. « Absolutte nor-

Walter Gut (nr. 2 fra h.) skoledirektør i kantonet Lucerne, mottar en gruppe undervisningsfolk fra fem kontinenter, som tok del i undervisningskonferansen i Caux.

Vår oppgave er å korrigere og forandre samfunnets grunnlag. Hun henvendte seg til utenlandske studenter som studerte i Storbritannia, « men også våre egne studenter » og ba om unnskyldning for « de falske teoriene om livet, som de finner ved våre universiteter ».

En vise-bestyrer for en stor høyere skole i Øst-Afrika, P.V. Abraham, som opprinnelig kom fra Kerala i India, fortalte hva han hadde lært i den senere tid om karaktertrening. « Nå snakker jeg helt åpent med elevene, også om meg selv. For jeg vet at ærlighet om mine egne vanskeligheter hjelper dem mer enn det jeg eventuelt kunne si om mine dyder. »

mer er det mest *skapende* som finnes. »

En konklusjon fra konferansen var at « vi trenger et perspektiv som rekker utover klaserommet. » En lærer fra Glasgow, Ian MacLachlan, hevdet at « disiplinmangelen og apatien som vi møter i klasserommet er et produkt av samfunnet vi lever i, og vi må også ta sikte på å besvare problemene i hele samfunnet. Selv arbeider jeg sammen med fagforeningsfolk og industriledere som er ute etter å gi industrien en ny målsetting. Undervisningen mangler noe hvis den ikke også tar sikte på å gi elevene et mål i livet og et ansvar for verdensutviklingen. »

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

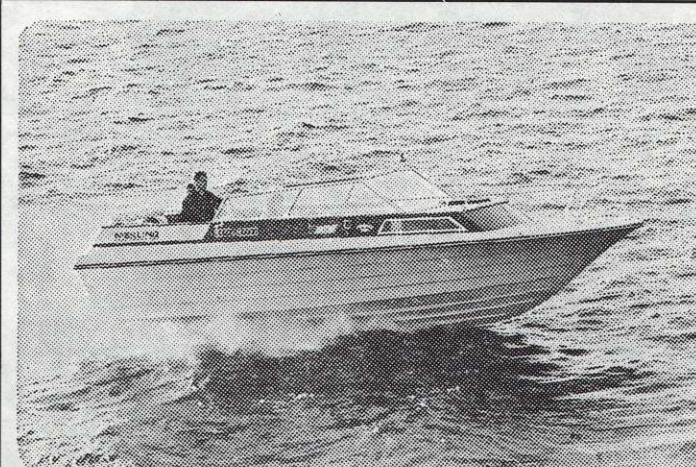
80 år som
spesialforretning i
svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

Bruk
kvalitetsprodukter
fra

A S SABA

LINGE-DESIGN
NORWAY

MEKLING

En vellykket week-endbåt
— komfortabel — rommelig
— annerledes

lengde 8,23 m, bredde 2,92 m,
vekt 2,2 tonn
fart: med 1 x 170 HK 23 knop
med 2 x 170 HK 35 knop

KRISTIANSSAND MEK. VERKSTED

Utendørs eller innendørs, åpne
plasser eller trange ganger:
Hako Flipper feiemaskin gjør
det rent uten å støve.
Lett å håndtere.
Kapasitet inntil 2000 m²/time.
Be om demonstrasjon.

Reinhardt Maskin A-S

4601 Kristiansand S
Avd.: Østre Aker vei 101
Oslo 5